

M.J. Arlidge

Adevăr sau provocare

Traducere din limba engleză de
Alexandra Fusoi

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Virginia Lupulescu

Design copertă: Faber Studio
Ilustrație copertă: ©Henrik Sorensen / Getty Images

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mirela Voicu

Corectură:
Oana Apostolescu
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARLIDGE, M.J.

Adevăr sau provocare / M.J. Arlidge ; trad. din lb. engleză de Alexandra Fusoi. -
București : Editura Trei, 2022
ISBN 978-606-40-1616-4

I. Fusoi, Alexandra (trad.)

821.111

Titlul original: Truth Or Dare
Autor: M.J. Arlidge

Copyright © M.J. Arlidge 2021
First published by Orion, London

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-1616-4

ZIUA ÎNTÂI

Capitolul 1

Nu voia să se miște, dar știa că trebuie. Ajunsesse prea departe, riscase prea mult ca să dea înapoi acum. Își luă inima în dinți și se târi înainte, cercetând din priviri curtea întunecată. Dacă vedea vreo mișcare, dacă depista orice posibilitate de a fi detectat, o să se întoarcă și o s-o ia la fugă fără să mai stea pe gânduri. Dar nu se vedea nimic, niciun semn de viață, așa că merse mai departe.

Baraca modulară Portakabin era chiar în fața lui, singuratică și izolată în beznă. Pe sub jaluzele se strecura o lumină slabă, singurul semn că era locuită. Cineva care ar fi dat din întâmplare peste curtea asta ar fi putut lesne să nu observe anomalia — era un loc unde ajungeau lucrurile să putrezească și să moară; o groapă de gunoi pentru mașini abandonate și electrocasnice stricate. Curiozitatea nu era încurajată; porțile de intrare aveau un lanț pe ele și, deși el reușise să spargă ușor lacătul, nu era sigur că mai fusese cineva tentat să încerce. N-ai fi pus piciorul aici dacă nu trebuia, nici n-ai fi bănuit că dincolo de ușa pătată a barăcii se ascundea un adevărat tezaur de secrete.

Terenul era presărat cu tobe de eșapament ruginite, ambalaje goale și tot felul de electrocasnice. Ar fi putut ușor să dea cu piciorul în ceva pe întuneric și să alerteze victima, înaintă cu grijă, croindu-și drum printre deșeuri.

În depărtare se auzi o sirenă și sperie o pasăre care-și luă zborul țipând zgomotos, dar el nu o băgă în seamă, concentrat cu îndârjire asupra misiunii sale.

Când ajunse la baraca Portakabin, se opri și se lipi de carcasa mizerabilă, întinzând gâtul ca să arunce o privire înăuntru. Sticla era slinoasă, acoperită cu găinaț și mizerie, imaginea era neclară, însă tot reuși să distingă silueta dinăuntru. Supraponderal, rășchirat și ținând strâns în mână o sticlă de Jack Daniel's, Declan McManus dormea pe o canapea uzată. Părea beat mort, împăcat cu lumea, ceea ce era de-a dreptul bizar, ținând cont de pericolul major care-l pândea. Cu siguranță n-ar fi fost așa de relaxat dacă ar fi știut că ascunzătoarea i-a fost descoperită, că-i mai știa și *altcineva* secretul, nu?

Numără în tăcere până la zece, ca să fie *sigur* că bărbatul doarme, apoi se duse încet până la ușă. Tot nu se auzea niciun sunet dinăuntru, așa că întinse o mână înmănușată și răsuci mânerul ușii. Când îl împinse în jos, inima îi bubuia în piept și îi tremura mâna. Acesta era momentul de risc maxim, când era cel mai probabil să fie detectată apropierea lui, dar mânerul coborî ușor. Prudent, întredeschise ușor ușa și se pregăti să treacă pragul. Totuși, în momentul acela, balamaua îmbătrânită începu să protesteze, scârțâind ca o alarmă. Îngrozit, intrusul încremeni, nesigur ce să facă, apoi acționează instinctiv și deschise ușa larg, dintr-o singură mișcare. Balamaua scârțâi scurt, apoi tăcu. Păși înăuntru și aruncă

o privire neliniștită spre bărbatul adormit, dar acesta nu se mișcase, pentru că sticla aproape goală de bourbon își făcuse treaba.

Închise ușa, iar zgomotele nopții dispărură. Acum erau doar ei doi, închiși în acest spațiu trist. Era chiar mai neplăcut și mirositor decât se așteptase, un fundal potrivit pentru personajul abject din fața lui. Aici își ascundea McManus prăzile, de-aici se ocupa de afacerile lui, aici aducea fetele. Se cutremură la gândul celor ce se petreceau între acești patru pereți, dar nu venise să zăbovească asupra crimelor din trecut, ci să facă o treabă. Să facă ce era *necesar*. Multe vieți fuseseră distruse de acest bărbat, dar poate că după noaptea asta n-o să mai facă rău.

Făcu un pas înainte și coborî privirea spre silueta inconștientă. O parte din el încă se aștepta să-l vadă pe McManus ridicându-se pe neașteptate și strângându-și mâinile asudate pe gâtul lui... dar acesta zăcea nemișcat, netulburat și fără nicio grijă. Nu-l oprea nimic, niciun pericol iminent, niciun risc să fie depistat. Asta era.

Era momentul să ucidă.

Capitolul 2

Chipul palid o fixa liniștit, dar fără viață. Detectivul-inspector Helen Grace văzuse multe cadavre în morga lui Jim Grieves, dar acesta îi aduse un nod în gât. Așa pățea întotdeauna când morții erau tineri.

Fata, pe jumătate ascunsă sub cearșaful alb și aspru, nu avea decât 16 ani. Eve Sutcliffe, studentă talentată la prestigioasa Milton Downs Ladies' Academy, care-și aștepta rezultatele la testele GCSE. Părul arămiu lung încadra o față frumoșică, încă marcată de hormonii adolescenței, cu o pată pe obrazul stâng. Frumusețea trăsăturilor și expresia liniștită ascundeau brutalitatea crimei.

— Traumă provocată de un obiect contondent, mormăi Jim Grieves. După forma și dimensiunile rănii de impact, așa zice că e vorba despre un ciocan. Ați găsit ceva la locul crimei?

Helen clătină din cap și se aplecă puțin când Jim Grieves o întoarse pe tânără, dezvăluind masa însângeraată de la ceafa ei. Trupul pe jumătate dezbrăcat fusese găsit cu cinci zile în urmă, în tufărișul din Lakeside Country Park. Nu descoperiseră nicio armă, nu găsiseră

niciun martor și nici nu aveau vreun recidivist în vizor. Helen sperase că Jim Grieves o să-i ofere ceva cu care să meargă mai departe, însă el îi spulberase rapid speranțele.

— Mă tem că nu mai am mare lucru să-ți spun. A fost lovită de opt, poate nouă ori, cu o forță considerabilă, care i-a fracturat craniul și a declanșat o hemoragie internă masivă. Probabil că n-a mai fost conștientă după a doua lovitură, dar chiar și așa...

— Vreun fir de păr? Transpirație? Sânge?

Grieves clătină din cap.

— Nimic sub unghii, niciun semn de luptă. Îmi închipui că făptașul s-a apropiat din spate și a preluat controlul înainte ca ea să aibă ocazia să se apere.

— Dar spermă? Pe corp, pe haine?

— Trebuie s-o întrebi pe Meredith despre haine, dar pe corp nu e nimic; de fapt, nici nu există propriu-zis urme de agresiune sexuală, nicio zgârietură sau vânătăie pe organele genitale. *Era* activă sexual, dar nu în zilele, poate chiar săptămânile dinainte să moară.

Mintea lui Helen intrase deja în acțiune. Să fi fost crima săvârșită de vreun iubit? Cineva de care se despărțise de curând? Cineva furios, care se simțise respins? Sau fusese un act aleatoriu de violență, o fată care căzuse victimă unui străin vicios, cu motivații sexuale?

— Deci agresorul era decis s-o violeze, dar și-a pierdut curajul? S-a speriat?

— Tu să-mi spui, doar tu ești detectivul, ripostă Grieves, cu o plăcere răutăcioasă.

Helen încasă lovitura, recunoscând în sinea sa că rangul i se părea, mai mult ca niciodată, o piatră de moară. Atâta vărsare de sânge, atâta durere în ultima vreme, și totuși atât de puține indicii! Helen avea senzația

că înoată cu o mână legată la spate și se îneacă într-un val de violență și brutalitate.

— Mai am de făcut niște mărunțișuri, urmă Grieves conciliant. Dacă găsesc ceva important, te anunț. Voiam doar să-ți spun care sunt concluziile inițiale.

— Mersi, Jim. Apreciez.

Și chiar aprecia. Numai că nu-i era de niciun folos. Amintirea părinților îndurerați ai lui Eve — suferința, devastarea lor — era încă proaspătă în mintea lui Helen. Era un caz care *se cerea* rezolvat, nu doar de dragul lui Eve, ci și pentru ceilalți care ar fi putut fi în pericol din cauza acestui agresor violent, dar până acum n-aveau nimic. Privind chipul inocent al fetei, Helen se simți copleșită de vinovăție și tristețe — pentru pierderea a tot ce ar fi putut fi Eve, a tot ce-ar fi putut deveni.

Pentru o viață tânără înăbușită brutal.

Capitolul 3

Bricheta scoase o scânteie în mâna lui, apoi se stinse. Îi venea să urla, să-și verse mânia și neliniștea, dar nu se puneau problema — victima zăcea la doar câțiva metri, docilă, dar periculoasă. Dacă McManus se trezea acum, dacă se opunea atacatorului său, nu putea exista decât un singur învingător.

Încercă din nou, iar bricheta țcăni în ritmul său tăcut și fără speranță. Tot nu se aprinse; rămânea fără viață în mâna lui. N-avea nicio noimă, o cumpărase abia ieri — era *plină* cu gaz. O folosise pe drum înapoi, o ultimă țigară, mersese fără probleme. Și atunci, care era problema acum? Da, îi tremura mâna, dar nu într-atât încât să scoată din funcțiune obiectul, nu?

Încercă iar, brutal, insistent. Făcu scânteie, mai încurajator de data asta, dar flacăra se aprinse doar pentru o clipă, după care se stinse din nou. Iar acum McManus se foi, fornăi și se frecă la nas, tulburat de țcănitul repetat al brichetei. Se mișca, mutându-și greutatea considerabilă pe canapeaua veche îmbrăcată în piele artificială, care reacționa scârțâind zgomotos și-l deranja și mai tare. O încruntătură, o tuse și apoi scăpă din mână sticla

de bourbon, care ateriză pe podea cu un bufnet puternic. Acum trupul i se cutremură, ca pentru a reveni la conștiință. Nu era nicio îndoială — era pe punctul să se trezească.

Ca să se calmeze, intrusul se uită la brichetă, încercând s-o convingă să meargă. Puse degetul pe roțița metalică și apăsă cu putere. O dată, de două ori, de trei ori și acum — ca prin farmec — se ridică o flăcără. O flăcără puternică, stabilă. Aerul îi ieși șuierând din plămâni, iar încordarea dispăru; nu mai ezită și ridică flacăra până la sticla de lapte pe care o ținea strâns în mâna stângă. Cârpa murdară care atârna din gura sticlei, udă și grea, cerea să fie aprinsă. O ținu cu grijă deasupra flăcării și privi cu încântare cum se aprinde fitilul artizanal. Focul se ridica de-a lungul cârpei îmbibate, avansând spre benzina din sticlă.

Făcu un pas înapoi și-și coborî privirea spre bărbatul din fața lui. Îi tresăreau pleoapele și nu mai avea decât câteva secunde până să se trezească, așa încât intrusul ridică mâna și aruncă sticla, care se sparse pe podeaua tare și explodează în flăcări, devorând lacom bourbonul vărsat, canapeaua uzată și hainele bărbatului. Ferocitatea și dogoarea focului erau mult mai puternice decât se așteptase atacatorul, care se împletici în spate, departe de vâlvătaie, temându-se brusc pentru siguranța *lui*.

Se retrase, apucă recunoscător mânerul ușii și-i smuci ca s-o deschidă. Era cât pe ce să iasă în fugă — cât îl țineau picioarele —, când ceva, un fel de calm, o urmă de planificare îl făcu să se oprească. Refuză să se uite în spate la scena groazei, se adună și se aplecă să tragă cheia din broască. Apoi, mișcându-se agil și fără zgomot, ieși din baracă, închise ușa în urma lui și răsuci cheia.

După ce ieși în aerul răcoros al nopții, porni în grabă pe trepte, disperat să ajungă departe de locul ăla nenorocit. Însă chiar în momentul acela, un sunet venit dinspre baraca în flăcări îl făcu să încremenească.

Un singur urlet de agonie.

Capitolul 4

Mergea în grabă pe alee, căutându-și nerăbdător prada. Un polițist cu ochi ageri o zărise cu jumătate de oră înainte, iar detectivul-sergent Joseph Hudson se pusese în mișcare fără să stea pe gânduri. Coborâse în fugă în parcare de motociclete și gonise prin tot orașul, hotărât să vină cu ceva până la sfârșitul zilei.

Îl zări pe polițist, care stătea de pază lângă BMW-ul abandonat. Hudson era convins că mașina furată fusese deja golită și abandonată, iar instinctele lui se dovediră corecte. Era mașina de lux pe care o căuta, simbolul statutului pentru care cineva fusese dispus să ucidă.

— N-am atins-o, îndrăzni să spună scurt polițistul, în timp ce Hudson se apropia. Am notat doar numărul și l-am anunțat în centrală.

— Mulțumesc, domnule polițist...

— Atkins, domnule.

— Bravo, Atkins, răspuse Hudson, bătându-l cu putere pe umăr. Bravo, dar pot să preiau eu de-aici...

Polițistul încuviință, mulțumit de compliment, apoi se îndepărtă. Hudson îl privi plecând, mulțumit că a mai

cultivat încă un pălmaș, apoi își îndreptă atenția asupra vehiculului abandonat.

Deloc surprinzător, mașina nu era încuiată. De fapt, nu era nici măcar închisă, pentru că portiera șoferului era întredeschisă. Hudson își puse o pereche de mănuși și o deschise încet, lăsându-se pe vine ca să se uite înăuntru. Era un BMW seria 5, cu o vechime de patru ani, dar era vârf de gamă și, înainte să fi fost furat, avusese sisteme de entertainment și navigație de ultimă oră, care se adăugau interiorului din piele cusută manual. Acum însă era o harababură totală. Cu vopseaua metalică izbitoare și geamurile fumurii, la exterior încă arăta impresionant, dar priveliștea din interior era foarte diferită. Fusesse „canibalizată” — ecranul fusese smuls și în locul lui rămăseseră doar firele care atârnavă, cotiera principală fusese scoasă, până și mânerul cromat fusese luat. Văzu cu surprindere că scaunele îmbrăcate în piele erau încă la locul lor, dar probabil hoțul fusese un amator, dornic să facă bani repede. Dacă așa era, spera să obțină un preț bun. Costurile fuseseră mari și pedeapsa avea să fie severă.

Lui Hudson îi atraseră atenția petele întunecate de pe covorașul de la picioarele șoferului, apoi urmele ruginii de pe geam. Până în urmă cu zece zile, acest vehicul de lux îi aparținuse lui Alison Burris, directoare administrativă la spitalul pentru copii din Southampton. Fusesse un dar de aniversare extravagant de la soțul său îndrăgostit nebunește și era mândria și bucuria ei. Îl lăsa întotdeauna într-o parcare discretă, la câteva străzi de spital, unde și fusese atacată într-o miercuri noapte.

Probabil că fusese o prostie din partea ei să se ducă singură în parcare atât de târziu, dar tot ar fi avut toate

motivele să se simtă în siguranță. De fapt, fusese atacată când voia să plece spre casă. Urmase o luptă — se alesese cu hainele sfâșiate și un smoc de păr smuls — când Burris încercase să scape de hoț. Se dovedise o decizie proastă, tânăra fiind înjunghiată de două ori în inimă, după care agresorul fugise cu mașina.

Alison Burris fusese găsită de un om de afaceri imediat după miezul nopții, însă era deja moartă. Hudson fusese anchetatorul principal la locul faptei și pusese repede cap la cap informațiile. În ultima perioadă, în Southampton avusese loc un val de furturi de mașini de lux, un alt front în bătălia împotriva criminalității din oraș, deși puține dintre jafuri fuseseră atât de violente. Când se aplecase peste trupul bieteii femei, privirea îi fusese atrasă de rănille înguste cu formă cilindrică. Încă aștepta rezultatele autopsiei — Jim Grieves trebuia să se ocupe de o mulțime de cadavre și rămăsese în urmă —, dar lui Hudson îi era destul de clar ce o ucisese pe Burris. Fusese doborâtă cu o șurubelniță ascuțită, înfipită în inimă de aproape. Era un mod dezgustător de a muri și pentru ce? În Southampton exista o piață neagră înfloritoare de piese de schimb, declanșată de criza post-Covid, dar chiar și așa, cu ce se alegea hoțul de pe urma pieselor pe care le săltase? Cinci mii de lire? Șase? Părea o răsplată ne semnificativă, însă în vremurile astea tulburi poate că merita. Coborî privirea spre interiorul vandalizat al mașinii și la petele de pe geam și își zise că în ultima vreme a devenit limpede un singur lucru: viața n-avea prea mare preț.

Capitolul 5

Stătea cu privirea țintuită de baracă, încremenit de priveliștea din fața lui. Prin obloanele subțiri, zărea flăcările care ajungeau până în tavan, desperate să-și potolească setea de distrugere. Și chiar și peste trosnetul scândurilor, plăcilor aglomerate și plasticului, auzea urletul.

Nu mai auzise niciodată un bărbat răcnind. În domeniul lui, nu te întâlneai cu așa ceva. Și cu siguranță nu mai auzise niciodată un bărbat răcnind *astfel*. Nu părea un sunet omenesc — era ascuțit, insistent, scos din străfundul stomacului. Era în același timp cumplit și minunat.

Avea să fie unicul martor la ultimele clipe din viața lui McManus, la stingerea unei vieți. Da, ar fi trebuit să plece imediat, să se strecoare printre porți și să dispară în noapte — așa ar fi fost *de bun-simț* să facă. Dar trebuise să rămână, să se asigure că terminase treaba. Miza era prea mare ca să lase ceva la voia întâmplării. Rămăsese pe poziții, în colțul îndepărtat al curții, privind și așteptând să înceteze urletele, baraca să se prăbușească și flăcările să urce în înaltul cerului.

Imediat după aceea, o să dispară. Imediat ce va putea fi *sigur*, o să se îndepărteze cât mai mult cu putință. Și